



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VIII. Affectus veri pœnitentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

saxum dimitteretur à cælo. Omnia creata propensionibus suis vestigium bonitatis Dei amant, quærendo benè esse: pudeat te, & plores veram ipsam bonitatem propensius non amare, cùm fortior sit gratia quàm natura. O quale illud erit, cuius vmbra tot conatibus amant creaturæ; ad quod aspirat & concertat totalis omnium amor! Tu omnes dispersiones inclinationum, omnes errores cupiditatum in te congregare cura, vt in Deum contendas, & emendes obliuionem hominum.

CAPVT VIII.

Affectus veri pœnitentis.

TRansfer, transfer à me peccata mea, ô Pater amantissime, qui in cælis es. Sic te inuocare audeo, consensu & doctrinâ amantissimi filij tui IESV, vt te distinguam ab eo Patre, quem in inferis elegi sceleribus meis, quibus malui esse filius diaboli, & fui diu. Facio tibi palàm peccata mea immania & innumera: quæ si possem, illa potiùs occultarem & obliterarem sanguine cordis mei, ne vultus tuus læderetur horrendis spectaculis. Sed quia nec omnium hominum nec animalium sanguis vnum solum occultare & delere potest, ostendo tibi, vt vnâ guttâ sanguinis dilecti

lecti filij tui I E S V penitus aboleas. Ostendo tibi quæ peccauerim in te : nam non minuit malitia mea bonitatem tuam. Post malignitatem meam , & innumera scelera manes , ô Pater, bonus. Si ergo malus & pessimus ego perhorresco , & nollem videre crimina mea; tu bonus & optimus quomodo poteris ferre talia spectra , quin aboleas & destruas ? Plus tu bonus odisti peccata mea, quàm ego pessimus nunc odi , & antea amaui. Tentavi flumine lacrymarum abluere illa ; sed non nisi cruor amati mei I E S V lixiuium peccatorum est. In inferno nequitia meæ sum ; non guttam aquæ, vt ille diues à patre Abraham , sed guttam sanguinis Christi postulo à Patre misericordiarum ego diues & locupletissimus omni iniquitate. Hac meâ petitione nolo fraudare iustitiam tuam , sed solùm nolo offendere bonitatem tuam. Vt abluas culpas magis precor, quàm quòd remittas pœnas.

O Pater cælestis, perinde exosculor & amo iustitiam tuam erga me , sicut misericordiam tuam : non tam precor indulgentiam pœnæ, quàm culpæ veniam. Opto sum moperè , & ex toto corde, omnium creaturarû desideria in vnum cogere ; & vellem omnia simul desiderare , vt vindicet iustitia tua peccata mea. Omnium dæmonum & hominû pœnas infernales in me vnum susciperem libentiùs,

ncc

nec terrent illæ, vt non terreret me facies tua. Maius malum est peccatum meum, quàm illæ: imò non est comparatio; quia solum peccatum meum malum est, illæ bonæ sunt, quia tu infligis. Atque si haberem illas, non me facerent ex eo magis malum, temperatâ & immixtâ malitiâ meâ cum bono illarum, nec haberem malitiam meram à me, sed cum aliquo bono à te ex iustitiâ tuâ.

Sed ô Pater misericors, vereor, ne dum cupio humiliter detestari peccatum, denuò superbe peccem: optarem descendere in infernum, si fieri posset vt simul gratiam tuam obtinerem. Quomodo ergo plenus peccatis audeo optare, quod Sancti tui amici optauerunt? Quomodo ego solum infernum desiderabo, qui solus peccator peccatorum sum. Quis locus inferni mihi erit? an in profundissimo ad pedes Luciferi? Si hanc iam optauit sedem aliquis amicus tuus, quomodo asum ego? Locus est ille concupitus à Sanctis tuis, & gradus ad cælum alicui fuit. Seruus tuus ex Dominicanâ familiâ frater Vrigman cum nullum sibi locum congruum reperire putaret, nisi in profundissimo inferni sub ipso Lucifero, audiuit vocem è supremo cælo delapsam, inuitantem, Citò huc ascende, ad thronum altissimum, in cor Dei Patris: quomodo ego illum locum audeo appetere?

Quid

Quid ergo? erit alius locus infra omnes mihi peccatori super omnes? an ad pedes Iudæ? Sed hunc locum sibi arrogavit iam alius seruus tuus, meus Pater beatus Franciscus Borgia, qui & decessit illo loco, cum attendisset à Domino meo IESV humillimo occupatum aliquando. Qui locus mihi restat? an sub pedes eius qui alapam IESV dedit, cum sæpius ego colaphum impegerim? an sub pedes Caiphæ, cum quotidie damnauerim ego Christum, eiusque doctrinam? an ad ianuam inferi, ut omnes introeuntes me pessumdent? an expectabo præcipitium Antichristi in barathrum infernale, ut subter eius pedes patiar? O benignissime Domine, peior & pessimus omnium peccatorum sum ego: non mihi locus est in inferno, quia indignus omni loco sum. Indignum me accuso etiam societate dæmonum, ut mihi soli infernus vilior & atrocior præparandus esset. Ego sum opprobrium naturæ, pudor generis humani. Si in te Pater verecundia cadere possit, nullius rei te puderet, nisi quòd tam horrificum & abominabile monstrum conserues in mundo, ut meæ culpæ me fecerunt.

Quin & ipsis dæmonibus dedecori sum, & à suâ societate infernali meritò me repellent. Nónne peior sum dæmonibus? in naturâ apertum est: in moribus etiam fateor:
nam

nam video plura in me propter quæ id concedam. Siquidem damnatio dæmonum vnicum peccatum cogitationis fuit: mea verò sunt infinita peccatorum grauissimorum opera. Quæ distantia erit à malitiâ illorum ad meam? quæ est ab vnitæte ad numerum innumerum. Sed mutantur conditiones adhuc: maiorem nequitiam meam agnosco, & si dæmones propter innumera peccata damnati fuissent, & ego vnum solum haberem: nam dæmones non peccarunt contra Deum, qui propter ipsos Angelus factus fuit; non experti erant tantam bonitatem Dei: non peccarunt contra Deum, qui pro ipsis crucifixus fuit: non peccarunt contra Deum, qui se ipsis dedit in cibum: non peccarunt contra Deum, qui tam sublime sacerdotium illis reliquit: non peccarunt contra Deum, qui exemplo suo eis dedit documenta bene viuendi, qui per triginta & tres annos continuis laboribus eos docuit. At ego peccaui (proh anima mea, quomodo non liquefis, cum tale cogitas?) contra Deum, toties optimum mihi, qui pro me mortuus est, qui mea peccata in cruce lacrymatus est cum clamore valido, & in horto guttis sanguinis luxerunt singuli artus eius meas singulas culpas. Ego indignior sum Lucifero, indignior dæmonibus, indignior Iudâ, qui nondum viderat

IESVM

IESVM pro se mortuum ; indignior Antichristo , qui non toties experietur tantam misericordiam Dei , vt ego : meritò igitur dedignari possunt mei contubernium ; neque infernus dignus me est , nec tantam iniquitatem meam capere volet.

Plus quàm infernum hunc mereor : mereor esse extra omnem naturam , ne inhonorem illam , qui dedecoravi decus suum : occidi , quoad in me fuit , patrem eius : abstuli coronam creaturarum de capite suo : contemnendo auctorem , singulas creaturas inhonoravi : ideò deberem esse scopus odij omnium , & gaudere meâ annihilatione possent. Fortasse hoc peterem , si simul fieri potuisset quòd ego dedecus naturæ , iniuria gratiæ , irrisio Diuinæ voluntatis non fuisset. tamen , quia mereor torqueri , quem locum inueniam?

Tu ô Potentia infinita , ô Sapientia incomprehensibilis , ô Iustitia immensa , quærere potes quid de me agas. Interim dum locus inuenitur , & præparatur , expecto non sub fatanâ , non ad pedes Iudæ , nec interim occupabo locum Antichristi ; quibus locis adhuc me indignum fateor : sed ad pedes Filij Dei , & Matris eius stantis & lacrymantis ad pedem crucis mei IESV ; qui maiorem patientiam habent , & tolerabunt me , quem non tolerarent

tolerarent satanas, nec Iudas, nec concilium damnatorum. Parcas quæso, si abutar patientiâ Filij tui, & Virginis eius Matris. Ad pedes IESV & MARIÆ iaceam: noscunt iam hæ plantæ calcare venenata. Ego sum chimæra illa virulenta & ferina, & quadriformis deformitas, & monstrum multiplex; oculos basilisci habens, caput aspidis, vngues leonis, & immanitatem draconis. Sed ô Pater misericordiæ, quia super me aspidem & basiliscum non potest modò ambulare IESVS meus, nec conculcare hunc leonem & draconem; fixos suos pedes mea peccata tenent; conterat interim malitiam meam planta beatissimæ MARIÆ meæ matris, conterat misericordi intercessione suâ, huius serpentis caput. Ego sum causa doloris eius, & reus suarum lacrymarum: de me conqueri iure potest, & in me sæuire. Assueti etiam sunt monstra peccatorum tolerare & tollere pedes purissimi IESV. Non quæro illos inter epulas & delicias, vt Magdalena, sed inter clauos, cruces, dolores: & quia rigare illos lacrymis nequeo, cupio illorum cruore abluui. Non irretiam capillis illos pedes quos video, ne fugiat Dominus meus horrorem & fœtorem mei peccati: implexos ferro acutissimo video; officium meum fuit hoc. At si gratum fuit his pedibus beneficiû à Magdalenâ factum, etiam

etiam

etiam iucundum fuit tormentum quod ex
meis peccatis occasionem habuit. Ego, Do-
mine, confixi illos: plus mea valuit in hoc
malitia, quàm bonitas omnium creatura-
rum. Angeli dolent ac stupent; creaturæ tre-
munt ac conqueruntur: repugnat omnis lex,
reclamat omne ius: solùm peccata mea mor-
tem Unigeniti Filij tui postularunt & patra-
runt. Palam hoc obtestor, si fortè hoc modo
includar in oratione IESV. Ipse ipse oravit
pro crucifigentibus se. Ecce adsum, ego fui
crucifixor, & carnifex præcipuus: ego carni-
ficum manus armaui, & imposui malleum in
dexterâ, & clauum in sinistrâ. Ego primus im-
puli manum, vt trāsfoherentur tenerrimi pe-
des. O quantum maius peccatū meum quàm
carnificum; qui Pilati sententiam, & Iudæo-
rum voluntatem impleuerunt! Illi crucifixe-
runt iussi, quem putabant hominem, & male-
factorem, & toto vultu deformem ex calami-
tosâ illâ nocte. Ego crucifixi illum denuò iam
gloriosum, qui pro me iam crucifixus erat.
Quis Iudæorum videns Christum, vt vidit
sanctus Stephanus ad dexteram Dei, auderet
tollere illam vocem, Crucifige, crucifige? at
ego ausus sum non dicere modò, sed plus
quàm facere. Ego purgo, & excuso carnifices
Christi: illi in die extremo confundentur vi-
dentes gloriosum quem confixerunt; ego vi-
dens

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. I. 49
dens gloriosum crucifixum pro me, non confusus sum, sed iterum crucifixi: quam ergo excusationem ego habebō?

O Pater, quoties huius memini, considerans tuam infinitam misericordiam, quā tantam meam ingratitude sustinuisti, non possum non optare mihi tuam iustitiam, nequeo recusare inferni pœnas meæ iniquitati debitas, dum tamen culpa deleta esset. Eritne infirmior diuinus amor, quàm humanus? debilior charitas, quàm concupiscentia? leuior amor tui, quàm amor mei? Si amor mei contemnere Deum potuit: amor Dei cur non poterit me penitus contemnere & humiliare vsque ad inferos? Iterum, iterum exosculor iustitiam tuam: puni & vlciscere in me tuas offensiones: nam qui temeraui omnia attributa, vt destruerem quantum in me est per peccatum; nunc talem remissionem & pœnitentiam vellem, vt restituantur omnia, & integra maneant. Manebunt, Domine, si per misericordiam tuam mihi tuam gratiam dederis, & per iustitiam pœnam meam. Serui tui Moyses & Paulus, anathema pro fratribus suis voluerunt esse: ego pro Deo meo, pro iustitiâ Dei mei, anathema & maledictum volo esse, vt CHRISTVS IESVS fuit pro me. Coriarius ille Alexandrinus optabat reliquis paradisum, se solum dicens
D. infer-

50 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
infernī cruciatus ingressurum; & Magni Antonij superavit perfectionem. Sancta Christina, potius quàm cælum, elegit maximos cruciatus pro animabus. Ego, vt salua sit iustitia Dei quam violauī, cruciatus inferni non debeo reiicere. O si imitarer IESVM, qui cūm inseparabilis à Patre sit, descendit ad miseriam nostram, vt maledictum esset: ego quoque vellem inseparabilis charitati tuæ fieri maledictum, fieri anathema vsque ad infernum; etiam ibi amplexarer IESVM meum. Duo sunt mihi brachia: vnum est humilitatis, quod illi supponerem, & sacratissimæ suæ humanitati vnirer; alterum dexterum est amoris, per quod Diuinitatem circumplecterer. Eia Pater, ad pedes IESV, per ipsum IESVM, precor deleas fœditatem mei peccati: per illum ipsum à te impetrabo vt ignoscas, per quem tu non impetraisti vt non te offenderem. Maior est tua bonitas, quàm mea malitia: valet tamen potius crucifixus Christus flectere & inclinare bonitatem tuam; & non præualuit apud me flectere & declinare malitiam meam.

CA-

CAPVT IX.

De ardenti desiderio seruientium Deo.

NON est iustum desideres exiguè, ô pusillanimis spiritus, quod summum bonum est. Gratia & natura forores sunt: eundem auctorem & patrem Deum habent. Si desiderare non discis à IESV tuo, qui desiderio desiderauit pati pro te, vt te pudeat non desiderare ardentissimè gaudere cum illo; disce à rebus naturalibus, quomodo concupiscas cælestia. Natura nullum concedit alicui rei bonum, nisi eius præcesserit magnus appetitus: ita nisi ardens desiderium ex gratiâ etiam præcedat, non consequeris donum magnæ virtutis. Res naturales plus optant, quàm consequuntur: ignis cum ascendit sursum, nil magis appetit quàm contingere cælum; & tamè illuc non peruenit: sed cupiditas illa nimia opus fuit, vt in locum perueniret sublimè. Saxum cum decidit, desiderat descendere vsque ad cor terræ; & tamen permanet in eius superficie. Quam ardentissimam affectionem ingessit etiam brutis erga fetus: vacca, absente vitulo, mugit & clamat, & illuc, vbi putat esse, regreditur vt primum potest. Animalia, quæ timida aut imbecillia sunt, amor prolis armat, irritat & ferocia reddit: hoc ve-